

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

OWEN OLIVER

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑΣ



ΚΟΥΣΕ, Χάρρυ, η όπομότη μου ξανατλήθηκε! Είπε η θεία Αύγουστα.

—Κι' όμως πέρασε από μεγαλύτερες δοκιμασίες! Απάντησε ο Χάρρυ, θέλοντας να δώσει ένα τέλος στη ζωηρη συζήτηση που κρατούσε μιά ώρα τώρα.

—Είσαι πιο ήλιθιος κι' από την Αύρηλια! έπέμεινε η γρηά με πείσμα Τουλάχιστον εκείνη έχει την ευγένεια να μη με διαπόττη.

Η Αύρηλια που ήταν προστά κ' έκεινη, τή διέκοψε και είπε:

—Τό κάτω αυτό μονάχα από ευγένεια, θεία μου! Ώστόσο, θρισκα πός ο Χάρρυ έχει δικιο!

—Είσαι λοιπόν πιο ήλιθια κι' άπ' αυτόν! φώναξε η γρηά έξω φρενών. Είσαστε ένα ζευγος ήλιθων, να τί έστε!... Δεν έχετε παρά να κυτάξετε τα μούτρα σας για να καταλάξετε!...

Ο Χάρρυ κούτταξε την Αύρηλια κι' έκεινη κούτταξε τόν Χάρρυ. Ο Χάρρυ ήταν ένα ώροιο λεβεντικόμο παλληκάρι, όπως ήσαν όλοι οι άνδρες τής οικογενείας τών Τρέντιογαμ. Μά κι' η εξαδέλφη του ή Αύρηλια ήταν μία χαριτωμένη νέα, όπως ήσαν όλες η γυναικες τής οικογενείας τής.

...Είσαστε οι μόνοι έξ αίματος συγγενεις μου, εξακολούθησε η μίς Αύγουστα. Μη ξεχνάτε όμως πός μπορώ να διαβέσω όπως θέλω την περιουσία μου. Μπορώ να τήν άφωσω στους συγγενεις μου ή...σε κανένα άσουλο γατών και κατά τό γούστο μου...

—Γιατί όχι και στά δύο; ρώτησε η Αύρηλια μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

—Αυθαδεστάτη! Έπειδή ακριβώς έπιθυώ να μη μοιραστή η περιουσία μου, γι' αυτό έπιμένω τόσο πολύ να παντουήτε οι δύο σας. Στοιχηματίζω, πός αν είσαστε ζένοι, μεταξύ σας θα έχετε κιόλας έρωταυθή ό ένας τόν άλλον... Απάντησε με ειλικρινώς, Χάρρυ. Συνανήσες ως τώρα πιο χαριτωμένη νέα από την Αύρηλια;

—Δυστυχώς όχι, θεία μου! Ίσως αν δεν γνωρίζομαστε από παιδιά...

—Θέλω να μου πής την αλήθεια και σύ. Αύρηλια, εξακολούθησε η μίς Αύγουστα. Πός τόν θρισκετε τόν Χάρρυ;

—Μά...πολύ συμπαθητικό, θεία μου! Άλλά αν θέλω να τόν παντρευτώ. Νά...

—Αφού εν' έτσι κι' έγώ θα κάνω άλλη, διαθήκη! Είπε η θεία Αύγουστα άποφασιστικά. Θ' άφήσω την περιουσία μου σ' ένα μακρύν μέλος τής οικογενείας μου, στον Τσαόλυ Κάμπελ. Αύτός θα φέση στο έξηξ τ' όνομα άς και θα γίνη κύριος τών κτημάτων και τού πύργου... Έκτός αν τό φάντασμα τού σέρ Ρούπερτ...

—Νά γαρής, θεία μου! Κάνε ό τι θέλεις, μόνο μη μās άρχίσης πάλι να μιλάς την ιστορία τού φαντάσματος. Δικαιώμα σου εινε να μās άποκληρώσης, αλλά μη ξεχνάς πός ζούμε στον είκοστό αιώνα κι' έπομένως τά φαντάσματα...

—Δεν έχουν πειά πέρασι! συμπλήρωσε η Αύρηλια. Κι' ούτε θα μās πεισης πός πιστεύεις πραγματικά στην ύπαοξη τού φαντάσματος τού πύργου!...

—Σιωπή! φώναξε η γρηά κυοία μ' αναγκάτησι. Για να σās άποβείξω λοιπόν πός πιστεύω στην ύπαοξη του, την παραομότη τού Νέου ΄Ετους θα πάω να συνανήσω τό φάντασμα τού σέρ Ρούπερτ στη γαλαρία. Κι' αν έκεινος δεν με διατάξει ν' άλλάξω τή διαθήκη που θα κάνω σήμερα και στην όποια αν σās άποκληρώσω, να έζέρετε πός ο Τσαόλυ Κάμπελ θά νίγη ό γενικός κληνούδος μου. Θέλετε μήπως να σās ρόσω μιά ποοθεμία για να σκεαθήτε ώμοιώτερα;

—Όχι, θεία. περιττόν! άποκοιήθε ό Χάρρυ άποφασιστικά.

—Όχι! άπήνησε κι' η Αύρηλια με πείσμα.

—Πολύ καλά! Μπορείτε να πηγνήνετε! Η παρουσία σας με συγχιζει!...

Η μίς Αύγουστα δεν ένασε όποτε σιτηνίη. ΄Εστειλε και κάλεσε τόν δικηνοό της, τόν μίστερ Χάρου στον όποιο ανέθεσε να τής συντάξη άλλ

λη διαθήκη. Μάταια έκεινος διαμαρτυρήθηκε και προσάθηκε να μεταπεση πρώτα τη γρηά και κατόπιν τούς δύο νέους. Κ' οι τρεις έπέμεινε στην άρχη άπόφασί τους. ΄Ετσι ό γέρο-Χάρου, που συμπαθεούσε τούς δύο νέους, τούς όποιους γνώριζε από τά παιδικά τους χρόνια, άναγκάστηκε, θέλοντας και μη, να υποκύψη στη θέλησι τής μίς Αύγουστας.

Αύτά συνέβαιναν την παραομότη τών Χριστουγέννων. Η μίς Αύγουστα παρακάλεσε τόν μίστερ Χάρου να μείνη μαζί τους για τίς γιορτές. Άποφασίστηκε να έπιστρέψη στο Λονδίνον μετά την Πρωτοχρονιά μαζί με τόν Χάρρυ. ΄Ωστόσο ό νέος θεωρούσε τόν έαυτό του ύπεύθυνον για την άδικία που θα γινόταν στην Αύρηλια. Άλλά κι' έκεινη ήταν λυπημένη έπειδή έξ αίτιας τής ο Χάρρυ θα έχανε μιά ίσοο μεγάλη περιουσία. Γι' αυτό τό λόγο κ' οι δύο τους προσάθησαν να δεξουν τή συμπίνα τους ό ένας πός τόν άλλον. Μαζύ παγοδρομούσαν τώρα τά άπογεύματα στη λίμνη η πήγαναι με τό έλκυθρο και τά θράβια πάλι τά περνούσαν ό ένας κοντά στον άλλον, παίζοντας μιλλιάρδοο. Η θεία Αύγουστα τούς παρακολούθεσε και μιά μέρα έξέφρασε την ηταμέλειά της στον μίστερ Χάρου γιατί τούς άποκλήρωσε.

—Όπωοδήποτε, είπε μ' ένα παράξενο χαμόγελο, ό τι έγινε έγινε!

—Χι!... Έκτός, φυσικά, αν τό φάντασμα σās συμβουλεύση τό αντίθετο! είπε ό μίστερ Χάρου.

—Τό Διάβολος να πάρη τό φάντασμα!... μουρμούρισε η γρηά.

Άπό τά λόγια της ατά, ό μίστερ Χάρου κατάλαβε πός η γερνόνισσα δεν πίστευε σ' αλήθεια στην ύπαρξη τού φαντάσματος τού σέρ Ρούπερτ.

Την παραομότη τού Νέου ΄Ετους, ό γέρο-Σάιμς, ό ύπρητής τού πύργου, θρισκόταν στο δώμιο τού Χάρρυ, τόν όποιο άναπαύσε σάν παιδί του. Αυτός τό είχε μάθει Ιππασία όταν ήταν παιδάκι, αύτός τόν είχε διδάξει να παζη κριεκα και με άρσοίσι τόν ύπρητέοοο τόσα χρόνια τώρα. Γι' αυτό πήρε τό θέρρος και τού είπε:

—Κύριο Χάρρυ, γιατί δεν συμμορφώνεστε με τή θέλησι τής θείας σας; Φαντάζεστε πός εύκολα θα θρήτε πιο χαριτωμένο κορίτσι από τή μίς Αύρηλια;

—Ω! ώ! Άφηση με ήσυχο, Σάιμς, μουρμούρισε ό Χάρου. Θ' άρχίσης κι' έσύ τά ίδια τώρα; Δεν άρνούμαι πός η εξαδέλφη μου εινε τέλειο κορίτσι...μιά η θεία Αύγουστα με ζέλισε με την παντρεία και με τό φάντασμα...

—Εινε όδοντα τριών χρόνων, κύριο Χάρρυ, μη τό ξεχνάτε! Κι' έπειτα... τί ζητάε; Νά ίδη τό φάντασμα! Γιατί να μη τό ίδη λοιπόν; Σας ρωτώ...

—Α!... Μπα!... Τί θέλεις να πής, Σάιμς; ρώτησε ό νέος παραξεμενός.

—Θέλω να πώ, ό τι δεν πρέπει να τής γαλάξετε τό κέφι... Ο σέρ Ρούπερτ, όπως λένε, παρουσιάζεται φορόντας την σιδερένια πασιπλά με... κάποιον άλλον μέσα. Έξάφανα, έσας θα σās πήγαναι λαμπρά μιά από τίς πανοίλιες τής γαλαρίας.

—Μά θήνε σκουριασμένες... είπε ό Χάρου γελώντας.

—Όχι! Γιατί τίς καθαρίζω και τίς λαδώνω δυο φορές τό χρόνο...

Την ίδια ώρα, η μίσις Κάρολλ, η γρηά οικογόνου, θρισκόταν με την Αύρηλια στη κάμαρα τής νέας. Έκεινη είχε φροντίσει για τό όρφανο κοριτσάκι όταν έγασε τούς γονεις του, έκεινη τής είχε μάθει πός να κοατή τή θελόνα κι' έκεινη τή έιδασε να ράθη φορεματάκια για τίς κούκλες. Με τό θάρρος τής άφοοιώσεως τής, είπε:

—Αυτήθηκα πολύ, μίς Αύρηλια, για τήν άπόφαση τής θείας σας, και έζέρετε δεν θ' άλλάξη γνώμη, αν δεν ίδη τό φάντασμα!... Κι' έπειτα ό μίστερ Χάρου εινε λαμπρός νέος. ΄Εγώ καμιά φορά να εινε λίγο άπότομος... Έχει όμως χρυσή καρδιά. Δεν εινε οσοσ ν' άπογυητεύετε έτσι τή γερνόνισσα! Αν έξάφανα έθλεπε τό φάντασμα... Τί λέτε;

—Τί θέλεις να πής, μίσις Κάρολλ; Δεν καταλαβαίνω... έκανε η νέα μ' άπορία.

—Εινε άπλοústατο!... Σκέφθηκα



Ξαφνικά, τό άλλο φάντασμα σκουριάζει στά πόδια τής και σοριάζεται έπάνω τής

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

πως θα μπορούσατε περίφημα έσειε να κάνετε το φάντασμα...θα σας πήγαινε θαυμάσια μια από τις πανοπλίες που υπάρχουν στη γαλαρία... Θα προσπαθήσετε να μιλήσετε με θαθεία φωνή... Δέν φαντάζομαι ή μίς Αδούουτα να γνωρίζη τη φωνή του σέρ Ρούπερτ!... Κι' έπειτα, ύποθετω πως ένας άνθρωπος που έχει πεθάνει πριν από πεντακόσια χρόνια, δέν μπορεί νάχη πολύ δυνατή φωνή; ; Σεις τι λέτε;

— Η νέα γέλασε και δέν απάντησε.
Τό ίδιο θράδυ μετα τό δείπνο, ή μίς Αδούουτα έφερε πάλι την κουθέττα στό φάντασμα.

—Μά, θεία μου! διαμαρτυρήθηκε ή Αδούηλια. Δέν υπάρχει φάντασμα!

—Εσύ, μικρούλα μου, νά μή μιλάς γιά πράγματα που δέν έξερεις!... Απόμε τά μεσάνυχτα, θα πάω στη γαλαρία των πορτραίτων. Έκει παρουσιάζεται τό φάντασμα του σέρ Ρούπερτ. Μήπως θέλετε νά με συνοδέψετε, μίστερ Χόαρ;... Όχι!... Τότε εσύ, Χάρου;... Ού;... Έσύ λοιπόν, Αδούηλια;

—Εύχαριστώ, θεία μου, επε ή νέα. "Αν αντικρύσω φάντασμα, ύποθετώ πως θα τρομάξω τόσο πολύ, ώστε θα ξεφανώσω!... Λοιπόν... καταλαβαίνετε...

Μεσάνυχτα παρά είκοσι... Η Αδούηλια ντυμένη με μια από τις πανοπλίες, προχωρεί με κόπο στον σκοτεινό διάδρομο. Η μίσις Κάρρολ τη βοηθεί, άνοίγει τήν θορεινή πόρτα της γαλαρίας κι' άμέσως κατόπιν άπομακρύνεται.

Μέ δυσκολία ή νέα κατορθώνει νά καθήση στό ντιθάκι, πίσω από ένα πασσαόν, γιά νά περιμένει τόν έργομό της θείας της. Ντύνεται μπροστά της τά πόδια της, γιάτι τά νιοθείει παγωμένα και μουδιασμένα μέσα στό θαρύ μετάλλιο περιβλήμά τους. Σκέπτεται με κάποια άνησυχία πως άν πραγματικά ύπάρχει και παρουσιάζοι τό φάντασμα του πορούνου της, δέν θάχη τό θάρος νά τό άντιμετωπίση! Θά θελήση νά φύγη κι' άσφαλώς θα πέση...

Ξαφνικά μια άνατριγλία περιά σ' έλα τό κορμί της... Τι ήταν αυτό;... Θεέ!... Μιά σκιά!... Μιά σκιά που προχωρεί άρνα πρός τό μέρος της με παράενο μεταλλικό ήχο... Πλησιάζει... Τήν έφθασε... Ξαφνικά όμως τό έλλο φάντασμα σκονάφτει στό πόδια της και σωριάζεται άπάνω της...

—Χάρου!... Χάρου!... Ξεφώνιζει πιχτά ή Αδούηλια, σαν νά ζητούσε στην κρίσημ εκείνη στιγμή τοθθεία απ' τόν έξάδελφό της.

—Μά την πίστι μου, αυτό δέν τό περίμενα! Λέει τό φάντασμα που παραδόξως έχει τή φωνή του Χάρου.

—Ένα ήχηρό μεταλλικό άγκάλιασμα έπακούλουθει.

—Θέέ μου! Χάρου, εσύ είσαι λοιπόν...
—Εγώ είμαι, θεία!... Ωστόσο έξήγησέ μου, γιάτι, άφου δέν ήξερες ποιάς ήταν μέσα στην πανοπλία που φορούα, φώναξες; «Χάρου! Χάρου!»

—Χυ! Φοθήθηκε, θλέπει! δικαιολογήθηκε ή νέα.

—Τότε, έπειδή μπορεί στή ζωή σου κι' έλλοτε νά τύχη νά τρομάξω ίσως θήταν φρόνιμο νά θοόσκομαι πάντοτε κεντά σου... Όβη! άς θγάλουμε αυτές τις σιδερένιες μάσκες κι' έλα νά φιληθ...

—Μή! φώναξε ή νέα. Πλησιάζουν τά μεσάνυχτα και θάρθη ή θεία!...

—Αιάθολε! Τήν ξένασα! Κατόπιν λοιπόν...

—Ναί! Πρόσεξε! Κάποιος έροετα, ποίπει νά φύνουμε...

Και πράναιτι, την ίδια στιγμή ή διπλανή τους πόρτα άνοιξε άπότοια κι' ένα τοίτο φάντασμα με πανοπλία άφνηκε νά προχωρή κατ' άπάνω τους.

—Θέέ μου!... Σέρ Ρούπερτ! φώναξε ή Αδούηλια μ' ένα τρελό θόβο και ρίντηκε μέσα στην άγκαλία του Χάρου.

Τήν ίδια στιγμή όμως τό Χάρου νόησε νά ν' άντιμετωπίση τό φάντασμα. "Έτσι ή Αδούηλια δέν θοηκε τό στήριγμα που ήχτούσε κι' άντι νά θοεθθ στην άσάφεια της άγκαλιάς του Χάρου. θλήθηκε Ξαφνικά νάωω. Ωστόσο ποόθασε κι' άσπαχτηκε από τό πόδι του. Έκείνης σκόνταψε και σωριάζοι δίπλα της, πασσαύοντας και τό φάντασμα του σέρ Ρούπερτ.

Τήν ίδια στιγμή άνοιξε πάλι ή πόρτα και παρουσιάθηκε ή θεία Αδούηλια. Στο ένα νέοι της κρατούσε τό μπασιτόνι της και σ' έλλο ένα ήλεκτρικό σανάκι. Η γονά σήκωσε άπεληκτικά τό μπασιτόνι της και προνώσασε πρός τό παρόενο σύμπλευνα.

—Τώρα θ' άνακαλύψω ποιάς απ' έλλους είναι ο σέρ Ρούπερτ, επε.

Πρώτος τό Χάρου κατώρθωσε ν' άπαλλάχθη και νά σηκωθή κι' άμέσως άποπασε στή δυνατή άγκαλία του τό μικρότερο από τά δύο...φάντασμα την Αδούηλια κι' έφυγε. Συγχρόνως ή θεία Αδούουτα κάθαρσε ένα έλαφρό χτύπημα με τό μπασιτόνι της άπάνω στή ράχη του άγνώστου με την πανοπλία, που μάταια προσπαθούσε νά στηρηχθ ήρθας.

—"Αν είσαι φάντασμα, λίγο έύλο δέν θα σέ θλάψη! επε κοροιδευτικά ή γηρά.

—"Αηδίες! άπάντησε ο άγνωστος.



—Ένας Ίολανδός ευγενής, όνομαζόμενος Οτάιλδ, διήρνεσ έλλοτε με έύλογο 127 μίλα σέ 5 ώρες και 20 λεπτά, δίχως νά σταματήση.

—Ο κομής ντε Μοντγκομερ έθως, όταν διεφυγε από τη σπαγή των Ουέινδων, στό Παρίσι, τό 1572, διέτρεξε με τό έύλογο τόν 90 μίλα σέ τρεις ώρες.

—Ο σέρ Ρόμπερτ Κάρεν τέλος διέτρεξε με τό έύλογο τόν 300 μίλα σέ τρεις μέρες.

—Τήν έκπληκτική αυτή διαδρομή την πραγματοποίησε πηγαινόντας από τό Λονδίνο στό Έδιμβούργ, γιά νά πληροφορήση τόν βασιλέα Έάωδο γιά τό θάνατο της βασίλισσας Έλισάβετ, την άποία έφρόνιζε νά διαδεχθί στό θρόνο.

—Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που είχε νά βρέξη έφάρτισε έφτά χρόνια.

—Η άνομιβρία αυτή ίσομειώθη στην επαρχία Πέντα του Περού.

—Οι Έσκιμοί και οι Άλάσκας ίσομειώνου άπό περισσότερο άπό χέδνο μαρμασό. Διηλαδή πεθαίνουν και σήθουν σιά-σιά, όσο πικρύνου τά χόνια.

—Τό κακό προέχεται από την κακή διαίτα κι' από την παντελή έλλειψη χορτακίων.

—Τόν περασμένο μήνα ένας έπίσκοπος στό Έδιμβούργο, έρευνώντας στό διάφορα παιλασπολεία, ξετριώσασε σ' ένα απ' αυτά ένα βέλιο με θρησαστικό περιχόμενο, τό όποιο βρήκε του γούστου του και τό άγόασε.

—Μόλις έθως πήγε σπύ του κι' άρχισε νά τό ξεφυλλίση, παρατήρησε με τρέμο ότι έφρόνιζε περί μιας άτολογίας ενός κακούργου, ο όποιος πρό μερικών ετών είχε διαρπάξει ένα έγγλυμα.

—Στις πρώτες σελίδες του έργου αυτού ύπήρχε ή βιογραφία του δολοφόνου ή όποία άρχισε ως έξης:

—«Τό παρόν βέβλιον είναι δεμένο με τό δέρμα του δολοφόνου Ούίλλιαμ Κόνρτερ, ο όποιος κρεμάστηκε τό 1710 στην πλατεία των Δικαστηρίων του Λονδίνου. Είναι δε ιδιοκτησία της κληρονομίου του θύματος Μαρίας Μαρτένγλο.

—Ο έπίσκοπος, μόλις διάβασε ανές τις λέξεις, έχασε τό χρώμα του και λίγο έπειτα νά τορβή συγκοπή. Πέταξε τό μακάθριο βέβλιο από τό παρθένο κι' έτρεξε νά πλύνη τά χέρια του.

—Μέ την φράση εέν αυτή όφθαλμούς, ο άνθρωπος έφαρξάζουν παραστατικότητα τό άκρο των της ταχτήρας, με την όποιαν γίνεται κάπι.

—Τί είναι όμως αυτή ή ριπή και πόσο διαρκεί;

—Ο έκτομερ Μ. Γκάστεν, λοιπόν, βέβαιό ότι ο μέσος χρόνος μιας ριπής της βλεφαρίδας διαρκεί περίπου 0.40 του δευτερολέπτου.

—Τελευταία στην Άμερική έγιναν πειράματα μηχανικής έκκολάφσεως αγώνων στρουθοκαμήλων, τά όποια έσημείωσαν άρκετή έπιτυχία.

—Κατά τά τελευταία τριάντα χρόνια ή λατρική έπιστήμη έχει έλαττώσει τή θνησιμότητα των άνθρώπων κατά 11100.

—Χάρις στον περιορισμό αυτό της θνησιμότητας, σήμερα ζούν 600. 000 άνθρωποι περισσότερα απ' ότι δύν ζούσαν, άν ή συνθήκες της ζωής ήσαν θμωες με τό 1900.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Κ' ή φωνή του ήταν ή φωνή του μίστερ Χόαρ.

Τήν έπομένη τό πρωί, ο Χάρου κ' ή Αδούηλια μπήκαν στην τραπεζαρία πιασμένοι από τό χέρι. Ήσαν χαρούμενοι, γελαστοί κι' είπαν στον μίστερ Χόαρ, ο όποιος καθόταν κατωφιασμένος και διάβαζε την έφημερίδα, πως προθύσε νά τους συχαρή. "Ο γέρο-δικηγόρος τους έρριξε ένα θυρωμένο έλέμμα κι' επε:

—Νά ζήσετε και νά εύτυχησετε! Είσατες ώστόσο δύο κουτά πλάσματα! Τόσο δύσκολο ήταν νά μνηστευθήτε πρώιτερα νά με ως άπαλλάξετε απ' έλλες αυτές τις σαχλαμάρες;

Οι δύο νέοι δέν πρόφθασαν ν' άπαντήσουν γιάτι την ίδια στιγμή ή θεία Αδούουτα μπήκε στή τραπεζαρία. Είχε δέκα χρόνια νά σηκωθί τόσο πρωί.

—Δέν είναι ύπνο, επε, κι' έπειτα ήμου άνυπόμονη νά σας εύχαριστήσω νά τή διακοεδαστική παράστασι σας, χθές τή νύχτα. Τρεις ήλιθιοι... Χά! χά!...

—Εγώ γνωρίζω έναν πιο ήλιθιο κι' από τους τρεις μας μαζί! άπάντησε φορικιομένος ο μίστερ Χόαρ. Μίς Τρέντιχαμ, είστε μια γελοία γρηά πεισματάσα! Σας ρωτώ γιά τελευταία φορά, θ' αλλάξετε νά ή δχι τή διαθήκη εκείνη;

—Όχι! άπάντησε ή θεία Αδούουτα. Κι' αυτό, γιάτι μόλις θνήκατε από τό δωμάτιο...την έρριξε στή φωτιά! Νομίζω πως υπορείε νά με φιλήσει τουλάχιστον, Αδούηλια κι' εσύ Χάρου... Μολονότι, με την αλήθεια, άν έλαγате τόσο δά μωαλό, δά έποπε νά είναιτε φιληθί πρό πολλού οι δύο σας... "Α! Πώς; Τολμάτε; Μπροστά μου!... "Ας είναι! "Ο Θεός νά σας ελλογήση, άγαπημένα μου παιδιά!...